

Χρήστος Καμάρας του Ιωάννη
συνταξιούχος
Καλαμαριά Θεσσαλονίκης

Θεσσαλονίκη, 9 Φεβρουαρίου 2022

Προς:
κ. Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων
Κωστή Χατζηδάκη
Σταδίου 29, Αθήνα 105 59

Κοιν. Γραφείο πρωθυπουργού
Υφυπουργός Κοινωνικών Ασφαλίσεων Παναγιώτης Τσακλόγλου
ΝΔ Κοινοβουλευτική ομάδα Γραμματέας Ι. Μπούγας
ΣΥΡΙΖΑ Κοινοβουλευτική ομάδα Γραμματέας Ο. Γεροβασίλη
ΚΙΝΑΛ Κοινοβουλευτική ομάδα Πρόεδρος Μ. Κατρίνης
ΚΚΕ Κοινοβουλευτική ομάδα Γραμματεία
ΜΕΡΑ 25 Κοινοβουλευτική ομάδα Γραμματέας Φ. Μπακαδήμα
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ Κοινοβουλευτική ομάδα Γραμματέας Β. Βιλιάρδος

Αξιότιμε Κύριε Υπουργέ,

Επειδή την εβδομάδα αυτή συζητείται στη Βουλή ένα ακόμα Νομοσχέδιο που αφορά στον ΕΦΚΑ, τον εκσυγχρονισμό του και με δηλωμένο στόχο την βελτίωση των υπηρεσιών που παρέχει στους ασφαλισμένους, επιτρέψτε μου να σας ενημερώσω για την περιπέτεια που βιώνω ως ασφαλισμένος, ο οποίος αφού κατέβαλε διπλές εισφορές για 20 χρόνια, καλείται να ζήσει χωρίς τη σύνταξή του, αντιμετωπίζεται ως καταχραστής της σύνταξης που ελάμβανε ως σήμερα, ενώ ταυτόχρονα του αρνούνται την επιστροφή των εισφορών που κατέβαλε επί 20 χρόνια, επειδή θεωρεί κάποιος στον κρατικό μηχανισμό, πως ούτως ή άλλως κακώς τις κατέβαλλε!

Ελπίζω ότι η ενημέρωση αυτή, η δική σας και άλλων εκπροσώπων του λαού στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, θα είναι αρκετή αφορμή όχι μόνο για να επιδειχθεί μέριμνα για τη δικαίωσή μου, αλλά και για να νομοθετηθούν επιτέλους μηχανισμοί που θα προστατεύουν τους συνεπείς πολίτες από την κυνική αντιμετώπιση περιπτώσεων σαν την προσωπική μου, από έναν φορέα του κράτους, που με περισσή αναληγσία και συχνά εξοντωτικές μεθόδους και ανεξάντλητους πόρους, πολιορκεί δικαστικά τους πολίτες για όσα θεωρεί ότι δικαιούται να διεκδικεί, καταρρακώνοντας ταυτόχρονα την κοινή λογική, για όσα ο ίδιος υποχρεούται να αναγνωρίσει στους πολίτες. Συχνά, τα δικαιώματά τους, οι πολίτες αφήνονται με απόλυτο κυνισμό να τα διεκδικήσουν σε έναν δικαστικό μαραθώνιο τη διάρκεια του οποίου όπως εύλογα αντιλαμβάνεται κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος, δύσκολα μπορούν να αντέξουν απέναντι σε ένα απρόσωπο κράτος που διαθέτει άνεση πόρων και χρόνου.

1. Τυχγάνω συνταξιούχος λόγω γήρατος του τ. ΟΑΕΕ-ΤΣΑ και του τ. ΟΑΕΕ-ΤΑΕ, και ήδη του ΕΦΚΑ. Είμαι γεννημένος στις 2-3-1932 και **διάγω το 90^ο έτος της ηλικίας.**

2. Κατά το χρονικό διάστημα από 1.5.1965 έως 2.8.1972 διατηρούσα ατομική επιχείρηση με αντικείμενο την εμπορία ελαστικών και υγρών καυσίμων στην Παλιά Εθνική Οδό Αλεξάνδρειας - Θεσσαλονίκης, ενώ, από τις αρχές του μήνα Αυγούστου του έτους 1972 παρέμεινα στο ίδιο αντικείμενο ενασχόλησης ως μέλος της ομόρρυθμης εμπορικής εταιρίας με την επωνυμία «Χ. ΚΑΜΑΡΑΣ - Γ. ΒΑΓΓΕΛΑΣ ΟΕ» με έδρα την Αλεξάνδρεια και σκοπό αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 2 του με αριθμ. 239/1.8.1972 Ιδιωτικού Συμφωνητικού Συστάσεως (νομίμως καταχωρηθέντος

στο βιβλίο εταιρικών συμβολαίων του Πρωτοδικείου Βέροιας υπ' αυξ. αριθ. 239/2.8.1972), την «αγορά και (την) επί κέρδει πώλησ(ιν) υγρών καυσίμων ελαστικών και ανταλλακτικών αυτοκινήτων».

Επομένως, από την 1.5.1965 και καθ' όλο το προαναφερθέν διάστημα, λόγω της ως άνω εμπορικής μου δραστηριότητας, ήμουν ασφαλισμένος στο Ταμείο Εμπόρων (εφεξής ΤΑΕ), ενώ, κατόπιν συμφωνίας με τον συνέταιρό μου, Γεώργιο Βαγγέλα, για την αγορά από κοινού βυτιοφόρου, προκειμένου να εξυπηρετείται καλύτερα η επιχείρησή μας και εμφάνισής μου προσωπικά στην σχετική συναλλαγή ως αγοραστή, **από την 1.12.1978 ασφαλίστηκα, επιπλέον**, και στο Ταμείο Συντάξεων Αυτοκινητιστών (εφεξής ΤΣΑ), λόγω της ιδιότητάς μου ως αυτοκινητιστή - ιδιοκτήτη ΔΧ αυτοκινήτων.

3. Με το με αριθμ. 115/21.2.1979 Ιδιωτικό Συμφωνητικό «Τροποποίησης Όρων Ιδιωτικού Συμφωνητικού Ομορρύθμου Εμπορικής Εταιρείας - Εισδοχή και Αποχώρησις Εταίρου» (νομίμως καταχωρηθέντος στο βιβλίο εταιρικών συμβολαίων του Πρωτοδικείου Βέροιας υπ' αυξ. αριθ.115/21.2.1979) αποχώρησα από την εταιρία εκχωρώντας το εταιρικό μου μερίδιο στην σύζυγό μου, Σταματία Καμάρα, και, ως εκ τούτου, η επωνυμία της εταιρίας τροποποιήθηκε σε «Σ. ΚΑΜΑΡΑ - Γ. ΒΑΓΓΕΛΑΣ ΟΕ».

Εντούτοις, **η αποχώρησή μου από την εταιρεία ήταν όλως τυπική**, διότι από τις 21.2.1979, (ημερομηνία αποχώρησής μου, σύμφωνα με το ανωτέρω Συμφωνητικό) μέχρι και την αποχώρηση της συζύγου μου από αυτήν με την συνακόλουθη εκχώρηση του μεριδίου της στην θυγατέρα μας Αικατερίνη Καμάρα, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο με αριθμ. 275/29.12.1998 Ιδιωτικό Συμφωνητικό (νομίμως καταχωρηθέντος στο βιβλίο εταιρικών συμβολαίων του Πρωτοδικείου Βέροιας υπ' αυξ. αριθ. 275/30.12.1998), η οποία (θυγατέρα μας) ασφαλίστηκε για πρώτη φορά στο ΤΑΕ από 1-1-1999, **εξακολουθούσα να ασκώ πραγματικά, ουσιαστικά και αδιάλειπτα την συγκεκριμένη εμπορική δραστηριότητα, συνεχίζοντας, επομένως, ως αυτονόητη υποχρέωσή μου, να καταβάλλω όλο αυτό το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα των 19 ετών και 10 μηνών, εμπροθέσμως τις ασφαλιστικές εισφορές μου στο ΤΑΕ**, έχοντας την εύλογη και βεβαία πεποίθηση ότι το επίμαχο αυτό χρονικό διάστημα προσμετράται στον αναγκαίο χρόνο για την θεμελίωση μελλοντικά του συνταξιοδοτικού δικαιώματος μου. Άλλωστε, εξακολουθούσα μέχρι 7-1-1999 να φέρω την ιδιότητα του διαχειριστή της ως άνω εταιρίας ενώπιον της αρμόδιας Δ.Ο.Υ., όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 756/22-3-2000 Βεβαίωση Μεταβολής Εργασιών μη φυσικού προσώπου. Προς επίρρωση δε της συνέχισης άσκησης από μέρους μου της εν λόγω εμπορικής δραστηριότητας αναφέρω, όπως εκτέθηκε ως άνω, ότι αγοράσαμε από κοινού με τον συνέταιρό μου, Γεώργιο Βαγγέλα βυτιοφόρο προς εξυπηρέτηση των πελατών και της επιχείρησής μας.

4. Με την με αριθμ. πρωτ. 29412/5.12.2003 Αίτησή μου απευθυνόμενη στο ΤΑΕ ζήτησα την διαγραφή μου από τα μητρώα αυτού λόγω του ότι από τις 31.12.1998, ημερομηνία αποχώρησής της συζύγου μου από την εταιρεία και, όπως προαναφέρθηκε, και δικής μου πραγματικής αποχώρησης από αυτήν, είχα διακόψει την άσκηση του εμπορικού μου επαγγέλματος και, ως εκ τούτου, δεν κατέβαλα εφεξής ασφαλιστικές εισφορές στο ΤΑΕ.

5. Έχοντας συμπληρώσει το απαιτούμενο 65^ο έτος της ηλικίας όντας **ήδη 74 ετών** και διαθέτοντας συντάξιμο χρόνο με βεβαιότητα πλέον των 15 ετών, προϋποθέσεις απαραίτητες για την απονομή συντάξεως λόγω γήρατος, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην οικεία νομοθεσία, υπέβαλα την με αριθμ. πρωτ. 33394/12.10.2006 σχετική αίτησή μου ενώπιον του ΟΑΕΕ – ΤΑΕ, συμπληρώνοντας στο υπ' αριθμ. 3 πεδίο «Από πότε μέχρι πότε ασκήσατε το εμπορικό επάγγελμα; Πότε διακόψατε την εμπορία και γιατί;» της υπεύθυνης δηλώσεως που συνοδεύει ως ενιαίο έντυπο την εν λόγω αίτηση τα εξής: «από τον 5/1965 μέχρι τον 12/1998», ενώ

στο υπ' αριθμ. 10 πεδίο «Ποιο το είδος και η μορφή της επιχείρησής σας;» τα εξής: «από τον 5/1965 μέχρι τον 8/1972 σαν ατομική και από τον 8/1972 μέχρι τον 12/1998 σαν Ο.Ε.».

Πληρώντας, επίσης, τις προϋποθέσεις για την απονομή συντάξεως λόγω γήρατος κατά την οικεία νομοθεσία, κατόπιν της με αριθμ. 13161/23.7.2007 σχετικής αιτήσεώς μου κατατεθείσας στον Ο.Α.Ε.Ε. (πρώην Τ.Σ.Α.) και αφορώσας το χρονικό διάστημα από 1.12.1978 έως 31.12.2006, ήτοι **είκοσι οκτώ (28) ετών**, κατά το οποίο εργαζόμουν και ως αυτοκινητιστής - ιδιοκτήτης ΔΧ αυτοκινήτων, εκδόθηκε η με αριθμ. πρωτ. 628/11.2.2008 απόφαση, σύμφωνα με την οποία δικαιώθηκα, στα 75 μου πλέον χρόνια, συντάξεως.

6. Επί της με αριθμ. πρωτ. 33394/12.10.2006 αιτήσεώς μου ο Διευθυντής του Τμήματος Συντάξεων Β' Περιφερειακής Διεύθυνσης Θεσσαλονίκης του Ο.Α.Ε.Ε. απεφάνθη με την με αριθμ. 2752/1.10.2007 απόφασή του, σύμφωνα με την οποία, προς έκπληξή μου, αναγνωρίστηκε ως συντάξιμος χρόνος μου μόνον η χρονική περίοδος 5/1965-2/1979, ήτοι 13 έτη και 10 μήνες, μη συμπεριλαμβανομένου, επομένως, του δηλωθέντος και πραγματικά διανυθέντος από εμένα ως ενεργού χρόνου εμπορικής δραστηριότητας μου, χρονικού διαστήματος **είκοσι (20) περίπου ετών** ήτοι από 2/1979 μέχρι 12/1998 (εφεξής επίμαχο χρονικό διάστημα), με αποτέλεσμα να απορριφθεί η αίτησή μου ως μη έχων τον αναγκαίο χρόνο ασφάλισης των 15 ετών.

7. Επί της ως άνω αποφάσεως του Διευθυντή άσκησα εμπροθέσμως την από 17.10.2007 Ένστασή μου (υπ' αριθμ. πρωτ. 44973/5.11.2007) ενώπιον της ΤΔΕ του ΟΑΕΕ Β' Περιφερειακής Διεύθυνσης Θεσσαλονίκης, αιτούμενος την αναγνώριση του επίμαχου χρονικού διαστήματος ως χρόνου ασφάλισης και επικουρικά την αναγνώριση του χρόνου της στρατιωτικής μου θητείας, προκειμένου να δικαιωθώ συντάξεως, άλλως την επιστροφή των καταβληθεισών από μέρους μου κατά το διάστημα αυτό εισφορών.

8. Επί της Ένστασεώς μου εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 339/συν.64 (Β)/15.9.2008 απόφαση της Τ.Δ.Ε., η οποία αποφάσισε κατά πλειοψηφία την έγκριση αυτής, δεχόμενη την αναγνώριση του επίμαχου χρονικού διαστήματος ως χρόνο ασφάλισης μου στον Ο.Α.Ε.Ε. με την αιτιολογία ότι **«ο ενιστάμενος κατέβαλλε τις εν λόγω εισφορές εμπροθέσμως και καλοπροαίρετα, το δε Ταμείο ελάμβανε αυτές αναντίρρητα».**

Κατόπιν τούτου, με την 528/12.2.2009 απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Β' Τομέα Θεσσαλονίκης του ΟΑΕΕ ανακλήθηκε η με αριθμ. πρωτ. 2752/1.10.2007 απόφαση του ως άνω Διευθυντή και μου απονεμήθηκε σύνταξη λόγω γήρατος συνυπολογιζόμενου του επίμαχου χρονικού διαστήματος, **ήτοι των 19 ετών και 10 μηνών, δηλαδή μετά τη συμπλήρωση χρόνου ασφάλισης 33 ετών και 8 μηνών!!!**

Β.1. Επί της προαναφερθείσης αποφάσεως της Τ.Δ.Ε. ο τ. Ο.Α.Ε.Ε. άσκησε την από 8.12.2008 Προσφυγή του (αριθμ. καταχ. ΠΡ1635/12.12.2008) ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμ. **1736/2015 Απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου** (Τμήμα Η'), επιδοθείσα σε μένα την 19.4.2016, σύμφωνα με την οποία έγινε δεκτό το εν λόγω ένδικο βοήθημα και ακυρώθηκε η απόφαση της Τ.Δ.Ε.. Ειδικότερα, με την πρωτόδικη απόφαση κρίθηκε ότι *«...ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν ήταν εφαρμοστέα η αρχή της τυπικής ασφάλισης, μη συντρεχουσών των απαιτούμενων εκ του νόμου προϋποθέσεων για την εφαρμογή της αρχής αυτής, ήτοι αφενός της έγγραφης ενημέρωσης του ΤΑΕ για την από 21.2.1979 αποχώρηση του καθ' ου από την ανωτέρω ομόρρυθμη εταιρία, στην οποία (ενημέρωση) ουδέποτε προέβη αυτός εντός του ένδικου χρονικού διαστήματος, και αφετέρου της ύπαρξης καλής πίστης στο πρόσωπο του και της άσκησης, ως ομόρρυθμου εταίρου της ως άνω Ο.Ε., του*

επαγγέλματος του εμπόρου, και ως εκ τούτου, δεν ήταν δυνατή κατά νόμο η αναγνώριση ως χρόνου ασφάλισης του στον προσφεύγοντα Οργανισμό της χρονικής περιόδου Φεβρουαρίου του έτους 1979 έως Δεκεμβρίου του έτους 1998».

2. Κατά της ως άνω πρωτόδικης απόφασης άσκησα ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης την υπ' αριθμ. καταχ. ΕΦ721/8-8-2016 (αριθμ. καταχ. στο Διοικητικό Πρωτοδικείο ΕΦ2524/17-6-2016) Έφεσή μου. Επί της ως άνω Εφέσεώς μου εκδόθηκε η υπ' αριθμ. **420/2018 Απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης (Τμήμα Β΄ Τριμελής-Ακυρωτικός Σχηματισμός-Διαδικασία Διαφορών Ουσίας)**, με την οποία απορρίφθηκε η Έφεσή μου, με την εξής αιτιολογία «...Στην προκειμένη περίπτωση, όμως ο εκκαλών δεν προέβαλε συγκεκριμένα πρωτοδίκως ούτε κατ' έφεση, ότι είχε ενημερώσει εγγράφως το Ταμείο σε επίκαιρο χρόνο, ως όφειλε βάσει της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 22 του καταστατικού, για τη διακοπή της εμπορικής του δραστηριότητας με την αποχώρηση του από μέλος της ομόρρυθμης εταιρείας στις 21-2-1979. Αντιθέτως, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι στην ενέργεια αυτή προέβη στις 12-11-2003, ήτοι μετά τη λήξη του επίμαχου διαστήματος. ... Κατόπιν αυτών, ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι δήλωσε προφορικά το έτος 1979 την αποχώρηση του στον αρμόδιο επιμελητή εισπράξεων ΤΑΕ, παραδίδοντας σ' αυτόν το σχετικό ιδιωτικό συμφωνητικό, προβάλλεται αλυσιτελώς, δεδομένου ότι και αληθής υποτιθέμενος δεν αναιρεί το γεγονός ότι σε κάθε περίπτωση δεν υπήρξε έγγραφη ενημέρωση του Ταμείου. Για τον ίδιο λόγο δεν ασκεί νόμιμη επιρροή η προσκομισθείσα από τον εκκαλούντα, προς επίρρωση των προαναφερόμενων ισχυρισμών του, ένορκη βεβαίωση με τις καταθέσεις των δύο μαρτύρων.».

3. Κατά της ως άνω απόφασης του Εφετείου άσκησα την από 25-6-2018 και με αριθμ. καταχ. 2019/2018 Αίτηση Αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. **2366/2019 Απόφαση του Α΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας**, με την οποία έγινε δεκτή η Αίτηση Αναίρεσής μου, αναιρέθηκε η υπ' αριθμ. 420/2018 Απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης και παραπέμφθηκε η υπόθεση στο ίδιο Δικαστήριο για διευκρίνιση κατά το πραγματικό μέρος και νέα κρίση, με την εξής αιτιολογία «...Ενόψει δε αυτού το δικαστήριο απέρριψε ως αλυσιτελή τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι είχε δηλώσει προφορικά το έτος 1979 την αποχώρησή του στον αρμόδιο επιμελητή εισπράξεων του Τ.Α.Ε., παραδίδοντας σε αυτόν το σχετικό ιδιωτικό συμφωνητικό, προς επίρρωση του οποίου είχε προσκομίσει ένορκη βεβαίωση με καταθέσεις δύο μαρτύρων, με τη σκέψη ότι και αληθής υποτιθέμενος ο ισχυρισμός αυτός δεν αναιρούσε το γεγονός ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν υπήρξε έγγραφη ενημέρωση του Ταμείου. Σύμφωνα όμως με όσα έχουν εκτεθεί στις σκέψεις 5 και 6 ως προς την έννοια της αρχής της τυπικής ασφαλίσεως και την έννοια των διατάξεων της παρ. 2 του άρθρου 22 και της παρ. 2 του άρθρου 8 του Καταστατικού του Τ.Α.Ε. (Π.Δ. 668/1981), με την έγγραφη ειδοποίηση του ασφαλιστικού οργανισμού της παρ. 2 του άρθρου 8 του Καταστατικού αυτού εξομοιούται η καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο αποδεδειγμένη γνώση του Ταμείου μέσω των οργάνων του σχετικά με τα ανωτέρω περιστατικά (Σ.Τ.Ε. 774/2018). Με τα δεδομένα αυτά, το διοικητικό εφετείο με το να απορρίψει ως αλυσιτελώς προβαλλόμενο τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος σχετικά με την προφορική εκ μέρους του ενημέρωση του Ταμείου για το ζήτημα αυτό και να μην τον εξετάσει κατ' ουσίαν, εσφαλμένως ερμήνευσε και πλημμελώς εφάρμοσε τις προαναφερόμενες διατάξεις του Καταστατικού του Τ.Α.Ε.. Για το λόγο αυτό, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.».

4. Μετά την έκδοση της ως άνω Απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας, η υπ' αριθμ. καταχ. ΕΦ721/8-8-2016 Έφεσή μου κατά της υπ' αριθμ. 1736/2015 οριστικής αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης

επαναφέρθηκε για συζήτηση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης και επ' αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθμ. **179/2021 Απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης (Τμήμα Γ' Τριμελές)**, με την οποία απορρίφθηκε η εν λόγω Έφεσή μου με την εξής αιτιολογία «... Με τα δεδομένα αυτά, και ενόψει του ότι **από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι ο εκκαλών είχε ενημερώσει με οποιονδήποτε τρόπο το Ταμείο, σε επίκαιρο χρόνο, για τη μεταβολή αυτή και την αποχώρησή του από μέλος της Ο.Ε. στις 21-2-1979**, δεδομένου ότι στην ενέργεια αυτή προέβη για πρώτη φορά με την 12016/12.11.2003 υπεύθυνη δήλωσή του προς το Τ.Α.Ε. (όπου δήλωσε ότι αποχώρησε από την ως άνω Ο.Ε. στις 21-2-1979 μεταβιβάζοντας το ποσοστό συμμετοχής του στη σύζυγό του), **το δικαστήριο κρίνει ότι το επίμαχο χρονικό διάστημα από 21-2-1979 έως 31-12-1998 δεν μπορεί να αναγνωρισθεί ως χρόνος ασφάλισης του εκκαλούντος ΟΑΕΕ** παρά το γεγονός ότι συνεχίστηκε αδιάλειπτα η καταβολή από τον τελευταίο των ασφαλιστικών εισφορών. Και να μεν ο εκκαλών με την υπό κρίση έφεση προβάλλει, επαναφέροντας τον ισχυρισμό που προέβαλε ενώπιον και του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, ότι το έτος 1979 ενημέρωσε προφορικά τον αρμόδιο επιμελητή εισπράξεων του ΤΑΕ για την ως άνω μεταβολή παραδίδοντας του και το σχετικό ιδιωτικό συμφωνητικό, όμως ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αναπόδεικτος. Και τούτο διότι οι προσκομισθείσες ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ένορκες μαρτυρικές καταθέσεις των συνεργατών της επιχείρησης του εκκαλούντος, τις οποίες επικαλείται προς απόδειξη της αλήθειας του ως άνω ισχυρισμού του, **δεν αποτελούν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, επαρκές αποδεικτικό μέσο.** (.....) Εξάλλου, και η κατάθεση του 275/30-12-1998 ιδιωτικού συμφωνητικού περί αποχώρησης της συζύγου του και εκχώρησης του μεριδίου της στη θυγατέρα τους, πέραν του ότι δεν έγινε σε επίκαιρο χρόνο, αυτή σε καμία περίπτωση δεν αποδεικνύει την αποχώρηση του εκκαλούντος από την εταιρεία το 1979. Συνεπώς, εφόσον ο τελευταίος δεν απέδειξε ότι είχε ενημερώσει με οποιονδήποτε τρόπο σε επίκαιρο χρόνο τον αρμόδιο ελεγκτή του ΤΑΕ περί της μεταβολής που επήλθε στο πρόσωπό του, προϋπόθεση που είναι απαραίτητη για την εφαρμογή στην περίπτωση του της αρχής της τυπικής ασφάλισης, ορθά αν και με διαφορετική αιτιολογία ακυρώθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση η 339/συν.64/15.0(9).2008 απόφαση της ΤΔΕ της Διεύθυνσης Β' Τομέα Θεσσαλονίκης του Ο.Α.Ε.Ε. κατ' αποδοχή της προσφυγής του εφεσίβλητου Ταμείου, οι δε περί του αντιθέτου λοιποί ισχυρισμοί του εκκαλούντος προβάλλονται αλυσιτελώς και πρέπει να απορριφθούν.».

Κατά της ανωτέρω απόφασης έχω ασκήσει ήδη την υπ' αριθμ. καταχ. Ε3241/2021 Αίτηση Αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η εκδίκαση της οποίας εκκρεμεί.

5. Σε εκτέλεση της προαναφερθείσας υπ' αριθμ. 1736/2015 απορριπτικής Απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, με την υπ' αριθμ. 405/23-9-2020 Απόφαση Διευθυντή της Β' Περιφερειακής Διεύθυνσης ΕΦΚΑ Μη Μισθωτών Θεσσαλονίκης ανακλήθηκε η υπ' αριθμ. 528/12-2-2009 Απόφαση Διευθυντή με την οποία μου είχε χορηγηθεί σύνταξη από το τ. ΟΑΕΕ-ΤΑΕ, διακόπηκε η καταβολή της εν λόγω σύνταξης και διατάχθηκε το Τμήμα Εκκαθάρισης της ίδιας διεύθυνσης να αναζητήσει τις συντάξεις που έλαβα από 1-11-2006 ως αχρεωστήτως καταβληθείσες.

Γ. Από το ιστορικό της υπόθεσης μου πρέπει να επισημανθεί ότι:

1. Επί δεκατρία συναπτά έτη ταλαιπωρούμαι ψυχικά και οικονομικά από την προαναφερθείσα αντιδικία με τον ε-ΕΦΚΑ, προκειμένου να δικαιωθώ σχετικά με την σύνταξη που δικαιούμαι από τον τ. ΟΑΕΕ-ΤΑΕ, για την οποία κατέβαλα επί 33 έτη και 8 μήνες χιλιάδες ευρώ σε ασφαλιστικές εισφορές, τις οποίες το Ταμείο εισέπραττε ανεπιφύλακτα και αναντίρρητα.

2. Είναι αξιοσημείωτο ότι από τις προαναφερθείσες δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί επί της υποθέσεώς μου, τα σεβαστά Δικαστήρια δεν λαμβάνουν ουδόλως υπόψη τους τον τρόπο λειτουργίας των ασφαλιστικών Ταμείων και του τρόπου είσπραξης των ασφαλιστικών εισφορών κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα, και συγκεκριμένα ότι οι εισπράκτορες που εισέπρατταν μηνιαίως τις ασφαλιστικές εισφορές είχαν οικεία σχέση και επικοινωνία μαζί μου, σε σημείο όπου θα μπορούσε να πει κανείς ότι «παίρναν μόνοι τους τα χρήματα των εισφορών από το ταμείο της επιχείρησης», ενώ είχαν ίδια αντίληψη όλων των μεταβολών στην επιχειρηματική μου δραστηριότητα, εφόσον επισκέπτονταν αδιαλείπτως την επιχείρησή μου.

Συνεπώς, είναι σαφές ότι τα αρμόδια όργανα του Ταμείου είχαν ενημερωθεί από μέρους μου για την επίμαχη μεταβολή προφορικά, ήδη από το έτος 1979, οπότε και ενημέρωσα τον αρμόδιο εισπράκτορα του ΤΑΕ, παραδίδοντας του το σχετικό ιδιωτικό συμφωνητικό. Εξάλλου, το Ταμείο είχε ενημερωθεί και εγγράφως σε διάφορα χρονικά σημεία, κατά τα οποία έλαβαν για ακόμη μία φορά γνώση της επίμαχης μεταβολής της τυπικής αποχώρησής μου από την εταιρία.

3. Παρότι έχω πληρώσει εισφορές σε δύο ασφαλιστικά ταμεία και συγκεκριμένα επί 28 έτη στο τ. ΟΑΕΕ-ΤΣΑ και επί 33 έτη και 8 μήνες στο τ. ΟΑΕΕ-ΤΑΕ, καλούμαι τώρα σε ηλικία 90 ετών να επιστρέψω τις συντάξεις που έλαβα από το τ. ΟΑΕΕ-ΤΑΕ, παρά το γεγονός απασχολούμουν πραγματικά και αδιαλείπτως με την επιχείρηση μέχρι τη διακοπή επαγγέλματος μου το 1998, τα όργανα του Ταμείου ήταν ενήμερα και είχαν ίδια αντίληψη για τον τρόπο άσκησης της δραστηριότητάς μου και τις μεταβολές αυτής **και εισέπρατταν ανεπιφύλακτα και αναντίρρητα.**

4. Η διακοπή της σύνταξής μου σε ηλικία 90 ετών, πριν καν ολοκληρωθεί η δικαστική διαδικασία, για την οποία κατέβαλα υψηλές εισφορές μια ζωή, μου στερεί εισόδημα αναγκαίο για τη διαβίωσή μου και την κάλυψη των αναγκών ιατρικής μου περίθαλψης. Εξάλλου, η επιστροφή των φερόμενων ως αχρεωστήτως καταβληθεισών συντάξεων θα επιφέρει ανατροπή του οικονομικού μου σχεδιασμού σε ηλικία κατά την οποία δεν έχω τη δυνατότητα και τους πόρους να ανταπεξέλθω στην επιστροφή ενός τόσο μεγάλου ποσού.

Κύριε Υπουργέ, η ετεροχρονισμένη ενεργοποίηση και εξάντληση της τυπικής αυστηρότητας των υπηρεσιών αρμοδιότητας του Υπουργείου σας έναντι ενός πολίτη-ασφαλισμένου, ο οποίος κατέβαλε τις ασφαλιστικές του εισφορές μέχρι την ηλικία των 74 ετών και μάλιστα παραλλήλως σε δύο ασφαλιστικά Ταμεία, γεγονός που σε πρώτη φάση αναγνωρίστηκε και εμπράκτως, είναι επεικώς άδικη.

Παρακαλώ θερμά για την παρέμβασή σας.

Για οποιαδήποτε διευκρίνιση παραμένω στη διάθεσή σας.

Με εκτίμηση,

Χρήστος Καμάρας